

The Room
Værelset
haibun

Johannes S. H. Bjerg

© 2016 Johannes S. H. Bjerg

e-book version

Gratitudes to Shloka Shankar for checking the English text

The Room

Værelset

haibun by Johannes S. H. Bjerg

I

It's a room and it's full of silence. A woman moves through it almost without a sound. Just the long old-fashioned dress sweeping the floor here and there. When she forgets to hover. He lays his elbows on the table and his head in his hands. There's a stone in his head. A red hot stone and an ocean in his ears. Across the table a child draws crooked houses and cows and something that could be interpreted as people. It's maybe him and maybe her. On paper the child is invisible.

*under the clouds
a hole appears
between Sunday and Monday*

I

Det er et værelse og det fuldt af stilhed. En kvinde bevæger sig gennem det næste uden en lyd. Kun den lange gammeldags kjole, der fejer gulvet her og der. Når hun glemmer at svæve. Han lægger sine albuer på bordet og hovedet på sine hænder. Der er en sten i hans hoved. En rødgloedende sten og et hav i hans ører. På den anden side af bordet tegner et barn skæve huse og køer og noget, der kunne fortolkes som mennesker. Det er måske ham og måske hende. På papiret er barnet usynligt.

*under skyerne
dukker et hul frem
mellem søndag og mandag*

II

There's a clock in the room. It follows its own time. He, she, and the child follow their own times. One each. At times it's hard figuring out how to make them one. The times. Or how to make each of them go. Mostly for the child. Just the way it is.

from East to West just one horizon

"We should do something," says the man.

"We should do something together," the woman says.

The child draws itself on a deserted island. With a palm and a bomb.

II

Der er et ur i værelset. Det følger sin egen tid. Han, hun og barnet følger sine egne tider. Een hver. Til tider er det svært, at få dem til at blive een. Tiderne. Eller at få hver enkelt af dem til at gå. Mest for barnet. Bare sådan det er.

fra øst til vest kun een horisont

"Vi må foretage os noget", siger manden.

"Vi må gøre noget sammen", siger kvinden.

Barnet tegner sig selv på en øde ø. Med en palme og en bombe.

III

cotton-candy

There's a visitor. It's the scent of lilies but there are no lilies in the room. Can't stand them. It's not a demanding visitor. Just floats through the air. As a hint. Not as nauseating as real lilies. But enough.

here and there a new

The visitor is not there. It's a brain thing. First the scent of lilies then the headache. Or the scent of cigars or oranges or whatever is not there. Or zig-zag lines before the eyes. The surface of a lake in the room but no water sounds. Just the flicker. It has no smell.

neurotransmitter

III

candyfloss

Der er en gæst. Det er duften af liljer, men der er ingen liljer i værelset. Kan ikke udstå dem. Det er ikke en anmassende gæst. Svæver bare gennem luften. Som en antydning. Ikke så kvalmende som rigtige liljer. Men nok.

her og der en ny

Gæsten er der ikke. Det' en hjerneting. Først duften af liljer så hovedpinen. Eller lugten af cigar eller appelsiner eller hvad som helst. Eller zig-zag linjer for øjnene. Overfladen af en sø i værelset men ingen lyd af vand. Kun flimren. Den har ingen lugt.

neurotransmitter

IV

falling and rising

“Ultimately brains are made from dead stars. As are rooks and spoons. Everything visible springs from the universe”. He speaks into the air. The air is heavy. It’s an offspring of dead stars too. A bit down the line.

the heart

From his chair he can see rooks and a spoon. The stone in his head has cooled and the ocean has calmed. Aren’t gulls more often associated with the ocean than rooks?

in the hourglass

IV

det duver

“I sidste ende er hjerner lavet af døde stjerner. Ligesom råger og skeer. Alt man kan se udspringer af universet”. Han taler ind i luften. Luften er tung. Den er også en efterkommer af døde stjerner. Et stykke nede af linjen.

hjertet

Fra sin stol kan han se råger og en ske. Stenen i hans hoved er kølnet af og havet har lagt sig. Forbinder man ikke mere måger med havet? Mere end råger?

i timeglasset

V

It's autumn in the room. Everywhere. The old clock on the wall now keeps time by a rock on a string. Exactly enough rock to drag time along. Or down. He hasn't got anywhere to lie down, so he asks the child to draw a bed. Like the houses, it is a little crooked. And orange and green. But it's soft and roomy. The ceiling stops his view.

be-bop-a-lu-la
the evening bells
sound like Jerry Lee

She gathers dust from the table. They have enough to eat. For now. She keeps the dust in a damp cloth and as a secret. The wind in her is restless. It wants to go south. With the swallows. Instead it whirls around until it becomes a horn. She doesn't mind. She can hang her hat there. When she gets a hat. Hopefully before the cold arrives.

just for a day it's possible counting leaves falling

V

Det er efterår i værelset. Over det hele. Det gamle ur på væggen holder nu tiden med en stor sten, der hænger i en snor. Præcis sten nok til at trække tiden med sig. Eller ned. Han har ikke et sted, han kan ligge ned, så han beder barnet om, at tegne en seng. Som husene bliver den en smule skæv. Og orange og grøn. Men den er blød og rummelig. Loftet stopper hans udsyn.

be-bop-a-lu-la
aftenklokkerne lyder
som Jerry Lee

Hun samler støv fra bordet. De har nok at spise. For nu. Hun opbevarer støvet i en fugtig klud og som en hemmelighed. Vinden i hende er rastløs. Den vil gerne sydpå. Med svalerne. I stedet hvirvler den rundt til den bliver til et horn. Det har hun ikke noget imod. Hun kan hænge sin hat på det. Når hun får en hat. Forhåbentlig inden kulden kommer.

kun een dag er det muligt tæller faldende blade

VI

There's a man of god in the room. He's a civil servant. He doesn't have to believe. Not in the virgin birth, a creating divinity, the resurrection. But he has to believe in the power of money. And a secure position and future in the State.

rain not much u can do bout it

She places a clean cup in front of him. It remains empty for the rest of his stay. The warbler in her knee lays an egg.

"Amen," says the man of the State.

"Amelia," says the woman.

"Gerhard," says the man.

The child draws a stone without a face.

VI

Der er en guds mand i værelset. Han er tjenestemand. Han behøver ikke at tro. Ikke på jomfrufødsel, en skabende guddom, genopstandelsen. Men han bliver nødt til at tro på pekuniær magt. Og en sikker position og fremtid i Staten.

regn ikk' meget man ka' gøre ved det

Hun sætter en ren kop foran ham. Den forbliver tom resten af den tid, han er der. Sangfuglen i hendes knæ lægger et æg.

"Amen", siger Statens mand.

"Amelia", siger kvinden.

"Gerhard", siger manden.

Barnet tegner en sten uden ansigt.

VII

red berries

There's a sleeplessness in the room. During the day it sits in the shadows. At night it's in the muscles and eyes and brains of the woman and the man. At night it's in the voice of the child. And in all of their bones.

"That's why they're hollow," says the child

dusk lasts

"It's like a long hair hanging down in front of your eye but you can't catch it," says the man.

"It's like a butterfly caught between two windows," the woman says. The child uses all the colours to paint the sun black.

from dusk till dusk

VII

røde bær

Der er en søvnløshed i værelset. Om dagen sidder den i skyggerne. Om natten er den i musklerne og øjnene og hjernerne hos manden og kvinden. Om natten er den i barnets stemme. Og i alle deres knogler.

”Det er derfor, de er hule”, siger barnet

skumringen varer

”Den er som et langt hår, der går ned foran dit øje, og du kan ikke fange det”, siger manden.

”Den er som en sommerfugl fanget mellem to vinduesglas”, siger kvinden. Barnet bruger alle farverne til at male solen sort.

fra skumring til skumring

VIII

There's a dog in the room. It's a black dog. It belongs to the man. It comes out of and goes back into the man. At times. He doesn't want or like it but he cannot get rid of it. Throwing shoes at it doesn't help. The woman and the child cannot see the dog, but they can see the man pushing something away. Until he stops. They see him trying to avoid something they cannot see. Until he stops. They have gotten used to it. They neither know it's a dog nor that it's black. The man keeps it a secret. He hasn't given the dog a name.

in the bellies of herrings bits of Legoland

Yet.

VIII

Der er en hund i værelset. Det er en sort hund. Den tilhører manden. Den kommer ud af og går tilbage ind i manden. Til tider. Han vil ikke have den og kan ikke lide den, men han kan ikke slippe af med den. At kaste sko efter den hjælper ikke. Kvinden og barnet kan ikke se hunden, men de kan se, at manden prøver at skubbe noget fra sig. Indtil han stopper. De ser ham prøve at undvige noget de ikke kan se. Indtil han stopper. De er blevet vant til det. De ved ikke, at det er en hund eller at den er sort. Det er mandens hemmelighed. Han har ikke givet den et navn.

i sildenes maver bidder af Legoland

Endnu.

IX

Now there's a rock in the room, there's time in the room. The rock drags time out of the clock. The rock has another kind of time different from that of people. Time is a piece of twine.

impenetrable

The man and the woman feel uneasy with the two kinds of time. They cannot put a finger on it but "it's like I'm in the wrong skin this morning," they say at exactly the same time.

the one cloud

The child has become stuck in drawing circles. Now the table has an indentation. The storm in the child's arms won't die down.

that covers the city

IX

Nu da der en sten i værelset, er der tid i værelset. Stenen trækker tiden ud af uret. Stenen har en anden slags tid end menneskene. Tiden er et stykke sejlgarn.

ugennemtrængelig

Manden og kvinden er utilpasse ved de to slags tid. De kan ikke sætte en finger på det, men "det er som om, jeg har fået den forkerte hud på her til morgen", siger de præcis samtidigt.

den ene sky

Barnet sidder fast i at tegne cirkler. Nu har bordet en hulning. Stormen i barnets arm vil ikke lægge sig.

der dækker byen

X

And when they leave they walk through other rooms. One with a stove and one full of stairs.

“A house is a way to store and organize rooms and stairs,” the man says. And they leave. For a while. Outside there’s another kind of room with birds and dogs and cars and clouds and fruits and dead animals for sale, with boiled vegetables kept in tin and plastic and glass and people without a house to enter. Sometimes it’s light, sometimes it’s dark. They only leave when it’s light and return home before dark. And when they return they have bits of a dead animal, vegetables, fruits, and paper for the child.

just behind that horizon another

“It’s all good,” says the man.

“It’s all sufficient,” says the woman.

“What is that?” asks the child and points to the things it doesn’t yet have a colour for.

above the suburb just half a moon

The night in the woman’s womb fills with stars.

X

Og når de forlader værelset går de gennem andre værelser. Èt med et komfur og ét, der er fuldt af trapper.

"Huse er en metode til at opbevare og organisere værelser og trapper i", siger manden. Og de går ud. Et øjeblik. Udenfor er der en anden slags værelse med fugle og hunde og biler og frugter og døde dyr til salg, med grøntsager pakket ind i tin og plastik og glas og mennesker, der ikke har et hus, at gå ind i. Nogle gange er det lyst og nogle gange er det mørkt. De går kun ud, når det er lyst og kommer hjem inden, det er mørkt. Og når de vender hjem har de stykker af døde dyr, grøntsager og frugt med og papir til barnet.

lige bag dén horisont en anden

"Det er allsammen godt", siger manden.

"Det er tilstrækkeligt", siger kvinden.

"Hvad er dét?", siger barnet og peger på alt det, det endnu ikke har en farve til.

over forstaden kun en halv måne

Natten i kvindens skød fyldes af stjerner.

XI

Joined to the room there's another room. Sleep goes there when it comes.
If it comes. At night and on very hot summer days, the ceiling becomes an
ocean. Not wet, not accessible for their bodies, but an ocean nevertheless.
Then the dolphins in their bodies jump.

climb the window snail but slowly slowly

"As it should be," says the woman.

"As it should be," says the man.

The child lies on the bed with its eyes full of waves.

XI

Ved siden af værelset er der et andet værelse. Sønnen går derind, når den kommer. Hvis den kommer. Om natten og på meget varme sommerdage bliver loftet et hav. Ikke vådt, ikke tilgængeligt for deres kroppe men ikke desto mindre et hav. Delfinerne i deres kroppe springer.

kravl op ad vinduet snegl men langsomt langsomt

"Som det skal være", siger kvinden.

"Som det skal være", siger manden.

Barnet ligger på sengen med øjnene fulde af bølger.

XII

It's a hot day. The man and the woman are on the bed. The child is drawing shadows. Some of them are ice-blue and it's ocean-time in the ceiling. The dolphins jump in their bodies. Inside the dolphins, seahorses reconnect with the Dreamtime.

"They're a medium," the woman says.

"A medium is like a bridge," says the man to the child.

"What's the colour for a bridge?" asks the child.

*simple and not simple
the leaf that drops
onto your silence*

XII

Det er en varm dag. Manden og kvinden ligger på sengen. Barnet tegner skygger. Nogle af dem er is-blå og det er hav-tid i loftet. Delfinerne hopper i deres kroppe. Inde i delfinerne genoptager søheste forbindelsen til Drøm-metiden.

"De er et medium", siger kvinden.

"Et medium er som en bro", siger manden til barnet.

"Hvilken farve har en bro?" spørger barnet.

*simpelt og ikke-simpelt
bladet der falder
ned på din stilhed*

XIII

“The stone that pulls time out of the clock on the wall is your granny,” says the woman to the child. The child draws a ploughed field and above it 101 swallows. The day falls into the gutter.

barely noticeable summer retreats from the birch

XIII

”Stenen, der tækker tiden ud af uret på væggen er din mormor”, siger kvinden til barnet. Barnet tegner en pløjet mark og over den 101 svaler. Dagen falder ned i rendestenen.

næsten umærkeligt trækker sommeren sig tilbage fra birketræet

XIV

It's Sun Day. The woman releases cups, plates, and cutlery from the table's elevated surface that kept them from falling to the floor. She takes the lot to a room with a sink. The man pulls out his suspenders and releases them. The 'SLAP' makes the child draw a third hump on a ladybird the same size as the house beside it. They laugh.

"Now, that's a funny looking ladybird," says the man.

"Yes, it's a funny looking ladybird," says the woman.

The child colours the ladybird blue.

*hardly audible
photons bounce off
your face*

XIV

Det er Søn Dag. Kvinden befrier kopper, tallerkener og bestik fra bordets forhøjede flade, der forhindrede dem i at falde ned på gulvet. Hun tager dem til et værelse med en håndvask. Manden trækker sine seler ud og slipper dem igen. 'KLASK'et får barnet til at tegne en tredje pukkel på en mariehøne, der er ligeså stor som huset ved siden af den. De griner.

"Se, den mariehøne ser sjov ud", siger manden.

"Ja, det er en sjov mariehøne", siger kvinden.

Barnet farver mariehønen blå.

*næsten uhørligt
slår fotoner
mod dit ansigt*

XV

There is silence in the room. The rope that holds the rock that pulls time out of the clock makes a little sound. The man and the woman sit by the window gazing into the vast blue sky. The child draws a ladder and a guitar.

“Here she comes,” says the man.

“Yes, it’s her,” says the woman and opens the window and spreads out her apron to catch a featherchild falling from the blue.

“I’d better make the bed,” says the man.

“Please don’t,” says the featherchild. “I won’t be here for long. I just came to give you this”. She pulls a golden box out of her body and places it beneath the picture of Mary holding her god-became-flesh-and-walked-among-us child. “It’s a song to get you through dark days and hard times”.

“I’ll go make you a cup of hot chocolate,” says the woman.

“That would be nice,” says the featherchild. “The October sky is quite chilly”.

before you know it one leaves one arrives

The first child draws a 7th string on the guitar.

XV

Der er stilhed i værelset. Rebet, der holder stenen, der trækker tid ud af uret laver en lille lyd. Manden og kvinden sidder ved vinduet og kigger ind i den store blå himmel. Barnet tegner en stige og en guitar.

"Her kommer hun", siger manden.

"Ja, det er hende", siger kvinden og åbner vinduet og breder sit forklæde ud for at fange et fjerbarn, der falder ned fra det blå.

"Jeg må hellere gøre sengen parat", siger manden.

"Nej, det behøves ikke", siger fjerbarnet. "Jeg bliver her ikke længe. Jeg kom kun for at give jer denne her". Hun trækker en gylden æske ud af sin krop og stiller den under billedet af Maria og hendes gud-blev-kød-og-tog-bolig-iblandt-os barn. "Det er en sang, der kan få jer gennem mørke dage og hårde tider".

"Jeg laver dig en kop varm kakao", siger kvinden.

"Det ville være dejligt", siger fjerbarnet. "Oktoberhimlen er en smule kølig".

før du ved af det een der går og een der kommer

Det første barn tegner en 7nde streng på guitaren.

XVI

There's a bird in the room. It's made from bits of flaked paint and the shadow of the boy next door. The man tries to chase it out the window. The woman removes fragile things from their shelves and the portrait of her mother. The anvil in the man grows. The bird tries to sing and the rain falls heavily in a tram passing the house with the room in it.

hiccups

for a second there's two

Big Dippers

The child draws a cage with lots of thorns.

XVI

Der er en fugl i værelset. Den er lavet af stumper af malingsflager og skyggen af drengen, der bor ved siden af. Manden prøver, at jage den ud af vinduet. Kvinden fjerner skrøbelige ting fra hylderne og moderens portræt. Ambolten i manden vokser. Fuglen prøver at synge og regnen falder tung i en sporvogn, der kører forbi huset med værelset.

*hikke
i et kort øjeblik er der to
Karlsvogne*

Barnet tegner et bur med masser af torne.

XVII

It arrived in the mail. The Expectation. They didn't ask for it but now it's there. It lies on the table and gives off a miasma of unrest and daydreaming and the wish to be in another now. The man tries to reject it and the woman is in more minds than two. It has engulfed the child and the glass butterflies in it. They crash against the rocks in its brain.

annually close to Christmas scientists give Christ a wife

"This is not healthy," says the man.

"This is unsettling," says the woman.

The child draws burning streets.

XVII

Den kom med posten. Forventningen. De havde ikke efterspurgt den, men nu er den her. Den ligger på bordet og afgiver en miasma af uro og dagdrømme og ønsket om, at være i et andet nu. Manden forsøger at afvise den, og kvinden er i mere end syv sind. Den har opslugt barnet og glassommerfuglene i det. De smadres mod klipperne i dets hjerne.

årligt tæt på jul giver videnskaben Kristus en kone

"Dette her er ikke sundt", siger manden.

"Det er foruroligende", siger kvinden.

Barnet tegner brændende gader.

XVIII

There's a void in the room. A standstill, a breath not breathed, a pulse paused. Time had stopped and afterwards it was impossible to say for how long because time had stopped. The man sits in a chair watching the void, the absence, the ... missing? The woman sits in a chair watching the void, the absence, the ... missing? The child ...

"It feels like we have lost something," says the man.

"Or someone," says the woman.

The child draws an invisible circle with an imaginary pencil on a continuously blank piece of paper.

following Earth's curvature
an ice-berg
a bullet

XVIII

Der er en tomhed i værelset. En stilstand, en åndedrag ikke åndet, en puls på pause. Tiden var standset, og bagefter var det umuligt at sige for hvor længe, fordi tiden var standset. Manden sidder i en stol og betragter tomheden, fraværet, det ... manglende? Kvinden sidder i en stol og betragter tomheden, fraværet, det ... manglende? Barnet ...

”Det føles som om, vi har mistet noget”, siger manden.

”Eller nogen”, siger kvinden.

Barnet tegner en usynlig cirkel med en imaginær blyant på et til stadighed blankt stykke papir.

*følgende Jordens krumning
et isbjerg
et projektil*

XIX

There's an apple on the table. The sun stares at it from outside and a shadow extrudes from it and falls onto the table. The shadow looks like a war. The child is sharpening crayons, the man has a volcano in his head, and the woman is full of stones. The doctor has been there, left some tablets and gone. Made no difference.

"Well, that was a waste of time," says the man.

"We just have to go on somehow," says the woman.

The child takes the shadow and redraws it into a bird.

Things become easier.

*deep in nothing
a tiny blue speck
burning*

XIX

Der er et æble på bordet. Solen stirrer på det udefra og en skygge kommer ud af det og falder på bordet. Skyggen ligner en krig. Barnet spidser sine farveblyanter, manden har en vulkan i sit hoved og kvinden er fuld af sten. Lægen har været der, lagt nogle piller og er gået. Ingen forskel.

”Det var da spild af tid”, siger manden.

”Vi må se at få det bedste ud af det”, siger kvinden.

Barnet griber skyggen og tegner den om til en fugl.

Tingene bliver lettere.

dybt i ingenting

en blå plet

der brænder

